

Μία ακόμα σχετική πρόταση για την εισαγωγή των Persona dolls προτείνεται από την Whitney (Stephan & Vogt, 2004), η οποία υλοποιείται μέσα από πέντε βήματα. Αρχικά τα παιδιά γνωρίζουν την κούκλα και καλούνται να σκεφτούν για τη ζωή της, στη συνέχεια μέσα από την ιστορία της εντοπίζουν και αναγνωρίζουν τα συναισθήματα της, ακολουθεί συζήτηση για το περιεχόμενο και τα χαρακτηριστικά της κάθε ιστορίας όπου τα παιδιά αναπτύσσουν διαδικασίες και δεξιότητες ενσυναίσθησης και τέλος προσπαθούν να λύσουν τα προβλήματα της κούκλας.

4. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Το θεωρητικό πλαίσιο στήριξης της προσέγγισης των Persona doll στηρίζεται στις κοινωνικοπολιτισμικές θεωρίες μάθησης με κύριους εκφραστές των απόψεων αυτών τον L.Vygotsky και τον J. Bruner. Σύμφωνα λοιπόν με τις απόψεις που εξέφρασαν η μάθηση είναι μια δραστηριότητα με κοινωνικές προεκτάσεις και το προϊόν της μάθησης, η γνώση είναι αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης των ατόμων μέσα στις κοινωνικές ομάδες. Το ενδιαφέρον για την κοινωνική προέλευση της γνώσης οφείλεται σε σημαντικό βαθμό στις απόψεις που εξέφρασε ο Vygotsky, ο οποίος υποστήριξε ότι οι έννοιες σχηματίζονται μέσα από κοινωνικές διαδικασίες, όπου ο ενήλικος λειτουργώντας ως διαμεσολαβητής βοηθά το παιδί να περάσει από μια κατώτερη ζώνη εξέλιξης σε μια γνωστικά ανώτερη, εισάγοντας έτσι την «έννοια της επικείμενης ανάπτυξης». Θεωρεί δε τον διάλογο μεταξύ των παιδιών και των ενηλίκων ως κύριο συντελεστή οικοδόμησης της γνώσης. Αυτό στην εκπαιδευτική πρακτική σημαίνει ότι, η κατάλληλα προσανατολισμένη μεσολάβηση από τον εκπαιδευτικό, ή κάποιο άλλο πρόσωπο με περισσότερες γνώσεις από το παιδί ή ακόμα πιο έμπειρο και ικανό συνομήλικο μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην κατάκτηση της γνώσης (Vygotsky, 1978). Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι οι χειριστές-εκπαιδευτές της persona doll μπορούν να λειτουργήσουν ως διαμεσολαβητές και με τη βοήθεια πολιτισμικών εργαλείων όπως οι κούκλες persona να βοηθήσουν τα παιδιά στην αποτελεσματική προσέγγιση των ζητημάτων που επεξεργάζονται. Οι κούκλες λοιπόν ως τέτοια εργαλεία με τις κοινωνικές σημασίες τους, όχι μόνον διαμεσολαβούν για την πραγματοποίηση των γνωστικών διεργασιών, αλλά εμπεριέχουν νοήματα και τρόπους σκέψης και διαμορφώνουν διαλεκτικά τις ίδιες τις νοητικές διεργασίες.

Από την άλλη πλευρά ο Bruner (1983) αναφέρει πως τα παιδιά αναπτύσσονται γνωστικά όταν τους δίνονται ευκαιρίες να αναπτύξουν δημιουργικούς τρόπους σκέψης σε φαντασιακές καταστάσεις. Υποστήριξε ακόμα ότι τα παιδιά κατανοούν και θυμούνται πιο εύκολα πληροφορίες οι οποίες έχουν ενσωματωθεί σε ιστορίες. Ο Bruner επεξεργάστηκε τον όρο «σκαλωσιά» (scaffolding) αντίστοιχος όρος της ζώνης επικείμενης ανάπτυξης του Vygotsky και υποστήριξε πως με την καθοδήγηση του ενηλίκου, με ενθάρρυνση και με ανοικτού τύπου ερωτήσεις, τα παιδιά μπορούν να προχωρήσουν γνωστικά ένα βήμα παραπάνω. Οι θεωρητικές